קנג א מיי פ״ה מהלי

מקי ממון הלכה ג סימן ז סמג עשין סו טוח"מ סימן רעד: קנד ב (מיי' פ"ח מהל'

שבת הלכה ג ופ״י

ופכ"א) סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שיב

סעיף ג: קנה ג מיי׳ פ״ה מהל׳ טקי ממון הלכה ו

סמג עשין סו טור ח"מ

סימן רעד: סימן רעד: קנו ד מיי׳ שם הלכה ה

ם כי שם ני סימן ח: קנח ו מיי' מ"⁵

סמג שם טור ח"מ

ו מיי' פ"א מהלי רוצח הלי יג סמג

מהלכות טומאת

לאוין קסה טוש"ע ח"מ

סימן תכו: קנמ ז ח מיי׳ פ״ח

מת הלכה ז ופ"ה מהלי מקי ממון הל' ג סי' י

טוש"ע י"ד סימן שסד סעי' ג וטוח"מ סי' רעד: קם ט מיי' פ"ה מהל'

מקי ממון הלכה ד סמג עשין סו טוח"מ סימן רעד:

י כ כל זה אימא ברב אלפם

לעזי רש"י

מוסף רש"י

לפרוש חרמים ומכמורות

(דברים לג כג). השבת

נופו מניין. כגון נטבע

בנהר, מניין שאתה מנווה על השבתו, ת"ל

והשבותו. קרא ימירא הוא למדרש השב את גופו לעצמו (סנהדרין עג.).

באיסרטיא. דרך כנושה באיסו שיא. יון צפוקה (ערובין יו:). מפנהו. ואי סלקא דעתך קנה מקומו היכי מצי למשקליה

מהתם (שם). במוטל על

הדרך ממילר למילר, מתוך

יארן ממינו לפנותו. שניתן שניתן לפנותו מפני כהנים רשות לפנותו מפני כהנים

ועושי טהרות שלה יהסילו עליו, מפניהו לכל רוח שירלה (שם). וצוברו כל

שלשים. כל שלשים יום שת שים. כני שנטים יום רשאי להניחן שם (דעיד ד.) משלשים לשלשים חחר

ולוברו כדי שיהא נישף יפה (ב"מ קיח:). שיהא זה שופך יינו. נמתני הול,

וה בא בחביתו של יין חה

וטועו פשתנו. אם מת

חמור חבירו הטעון פשתן בדרך וחמורו של זה טעון

עלים (שם).

רבינו חננאל

מחכין בימא של טבריא.

צדין מימא של טבריא כדכתיב

. משליכי ביאור חכה. אבל

שהיו כל השבטים

חרם. . חבל מלא

כנפיינ״ה [קנפני״א]. ערבה, מרחב, שדות.

פ״ח מהל׳

קכב., ג) ס"א אינו וגם

רש"ל מ"ז. ד) מטנים ו:.

ו) סנהדרין עג., ו) עירובין

יו, יו) [פרטונו כ.], ט) [חוספתא דב"מ פי"א] לעיל ל. ב"מ קיח:, י) לקמן

מיד:. כ) ופ"י ע"ם ול"עו.

וברכות ל.ז.

ארן דך כד שבמ ושבמ מישראד (ב גרסיגן. ובפ' יש נוחלין (ב"ב ולא ממקום הרואה אם החמה. סביבות לדדין מבחוץ מפני שהוא דף קרב. ושם) גבי חלוקת העולם (ד) הבא גרסינן אין לך כל עיקר האילן שהחמה מבשלת שם את הפרי וממחיקו: **מלא חבל** אחד ואחד מישראל כן נראה לר"מ: **ובוש**ל דשי יינו שתוך חרם. מלא חבל של מלודה היה לו בדרומה מן היבשה למשוך רשתו. דובשנו של חבירו. ע"ר מיירי כשעקל בית הבד כרוך עליה דאל"כ מרם כמו מלודים וחרמים (קהלת ז): בחזקת כל השבטים. כל מי

לימא ליה מהפקירא קזכינא כדאמר לקמן בפרק בתרא (דף קטו:) וא"ת ואמאי נוטל דמי יינו הא אמר להמו בפרק בתרא (שם) דאין לו אלא שכרו ומלי׳ למימר דהך דר׳ ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה פליג כדאמר בסמוך ביחידאה לא קאמר וכן משמע בתוספתא ⁶⁾ דבתר הך דלא יקון קתני הך אבל אין נראה דלמה יטול דמי יינו הלא יכול לומר אני הייתי דוחק ומציל

וממגד תבואות שמש: ומעין היוצא תחילה בני העיר מסתפקין ממנו אמר רבה בר רב הונא ונותן לו דמים ולית הלכתא כוותיה: ומחכין בימה של מבריא ובלבד שלא יפרום קלע ויעמיד את הספינה וא אבל צד הוא ברשתות ובמכמרות ת"ר ¢בראשונה התנו שבמים זה עם זה שלא יפרום קליעה ויעמיד את הספינה אבל צד הוא ברשתות ובמכמרות תנו רבנן ימה של מבריא בחלקו

של נפתלי היתה ולא עוד אלא שנטל מלא חבל חרם בדרומה לקיים מה שנאמר ים ודרום ירשה תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר תלושין שבהרים בחזקת כל השבטים הן עומדים ומחוברים בחזקת אותו השבט יואין לך כל שבם ושבם מישראל שאין לו בהר ובשפלה ובנגב ובעמק שנאמר יפנו וסעו לכם ובאו הר האמורי ואל כל שכניו בערבה בהר בשפלה ובנגב ובחוף הים וגו' וכן אתה מוצא בכנענים ובפריזים 🌣 ובאמוריים שלפניהם שנאמר ואל כל שכניו אלמא שכניו הכי הוו: ונפנין לאחורי הגדר ואפילו בשדה שהיא מלאה כרכום אמר רב אחא בר יעקב אלא נצרכה אלא לימול הימנו צרור אמר רב חסדא יואפילו בשבת מר זומרא חסידא שקיל ומהדר וא"ל לשמעיה 🌣 (למחר) זיל שירקיה: יומהלכין בשבילי הרשות עד שתרד רביעה שניה אמר רב פפא יוהאי דידן אפילו מל קשי לה: ומסלקין לצידי הדרכים מפני יתידות הדרכים שמואל ורב יהודה הוו שקלי ואזלי באורחא הוהְ מסתלק שמואל לצידי הדרכים א"ל רב יהודה תנאין שהתנה יהושע אפילו בבבל א"ל שאני אומר יאפילו בחוצה לארץ רבי ורבי חייא הוו שקלי ואזלי באורחא אסתלקו לצידי הדרכים הוה קא מפסיע ואזיל ר' יהודה בן קנוסא קמייהו א"ל רבי לרבי חייא מי הוא זה שמראה גדולה בפנינו א"ל ר' חייא שמא ר' יהודה בן קנוסא תלמידי הוא וכל מעשיו לשם שמים כי ממו לגביה חזייה א"ל אי לאו יהודה בן קנוסא את גזרתינהו לשקך בגיזרא דפרזלא: "התועה בין הכרמים מפסיג ויורד מפסיג ועולה: ת"ר ייהרואה חבירו תועה בין הכרמים מפסיג ועולה מפסיג ויורד עד שמעלהו לעיר או לדרך וכן הוא שתועה בין הכרמים מפסיג ועולה מפסיג ויורד עד שיעלה לעיר, או לדרך מאי וכן מהו דתימא חבירו הוא דידע להיכא מסלק דניפסוג אבל הוא דלא ידע להיכא קא סליק לא ניפסוג נהדריה נהדר בי מיצרי קמ"ל הא ידאורייתא הוא דתניא יהשבת גופו מנייז ת"ל ⁴והשבותו דאורייתא הוא דקאי בי מיצרי אתא הוא תקין דמפסיג ועולה מפסיג ויורד: ומת מצוה קנה מקומו: ורמינהי "יהמוצא מת מומל באיסרמיא מפנהו לימין איסרמיא או לשמאל איסרמיא שדה בור ושדה ניר מפנהו לשדה בור שרה ניר ושדה זרע מפנהו לשדה ניר היו שתיהן בורות שתיהן נירות שתיהן זרועות מפנהו למקום שירצה אמר רב ביבי "במומל על המיצר מתוך שניתן לפנותו מפנהו לכל מקום שירצה אמרי עשרה הני חד סרי הויין "מהלכין בשבילי הרשות שלמה אמרה כדתניא הרי שכלו פירותיו מן השדה ואינו מניח בני אדם ליכנם בתוך שדהו מה הבריות אומרות עליו מה הנאה יש לפלוני ומה הבריות מזיקות לו עליו הכתוב אומר ©מהיות מוב אל תקרי רע ומי כתיב מהיות מוב אל תקרי רע אין כתיב כי האי גוונא 3אל תמנע מוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות ותו ליכא והא איכא דרבי יהודה ∞דתניא רבי יהודה אומר בשעת

וכל הוצאת זבלים אדם מוציא זבלו לרה"ר וצוברו כל שלשים כדי שיהא נישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה שעל מנת כן ָהנחיל יָהושע לישראל את הארץ והא איכא דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן כן ברוקה ∘דתניא רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן כן ברוקה אומר תנאי ב"ד הוא שיהא זה יורד לתוך שדה חבירו וקוצץ שוכו של חבירו להציל נחיל שלו ונותן לו דמי שוכו של חבירו ותנאי ב"ד הוא שיהא זה שופך יינו ומציל דובשנו של חבירו ונוטל דמי יינו מתוך דובשנו של חבירו ותנאי ב"ד הוא שיהא זה מפרק את עציו ומוען פשתנו של חבירו ונוטל דמי עציו מתוך פשתנו של חבירו שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ יביחידאי לא קאמרינן

שירצה יטול דהא כמטלטלי ושאר השלל והמלקות היו: וכן אתה מוצא ולא ממקום שהוא רואה את החמה שנאמר ברגעני. אע"פ שכתוב כאו הר האמורי אף כנעני ופריזי כך היו להם

וישראל שירשו היה להם לכל אחד הר ושפלה ונגב ועמק (כ) ארן שדות ובקעות שקורין כנפיינ״ה לכן נקראת נגב שכל שעה היא נגובה שאין שם לל אילנות וחמה זורחת ומנגבתה: אמר ליה לשמעיה. בחול: שרקיה. טחיהו בטיט וחברהו יפה: והח. קרקע דידן: אפינו טל. ירד עליה בלילה קשה לה דריסת הרגל ממחרתו: אפילו בחולה לארץ. וכ״ש בבבל שמלויין שם שיירות ועוברין ושבים והולרך להתנות: מפסע ואזיל. מיתד ליתד פסיעות גסות ולא היה רוצה להסתלק אל מצר השדה: גדולפו. שהוא מראה לנו שהוא ירא שמים מאד ואינו חושש לתנאי שהתנה יהושע ומחזי כיוהרא: בגיורא דפרולה. כלומר נדוי: מחי וכו. פשיטא מאי שנא איהו מחבריה: והשבותו. את גופו משמע שאם טעה חבירך אתה לריך להעלותו לדרך: דאורייתא בי מלרי. יקיף סביבות מלרי הכרמים ולא יעבור בתוכם ויפסידם: איסרטיא. רה"ר ט"ז אמה: שדה בור. מכאן לאיסרטיא ושדה ניר מכאן מפנהו לשדה בור. ניר חרוש ולח זרוע: מפנהו. חלמח לא קנה מקומו דאי קנה מקומו מלי בעל השדה של ימין ושל שמחל לעכוביה: על המילר. מוטל ברוחב הדרך ועוברין ומאהילין עליו עושי טהרות ומטמאות: כל שלשים יום. שלשים יום רשאי להניחו שם: דר׳ ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה. בפרק הגוול בתרא ולקמן קיד:ן: נחיל. של דבורים שהלכו לשדה חבירו ונתיישבו על שוכתה של אילן ואם יטול אחד אחד הן פורחות ואובדות מאחר שנתנו עיניהן באותה שוכה לפיכך קוללה ונותן לו דמים: ומציל דובשנו. זה בח בכדו של יין וזה בא בכדו של דבש ונסדקה חבית של דבש וכן זה בא בחבילת פשתן על חמורו וזה בא בחבילת עלים ומת חמורו של בעל פשתן יפרק זה את עליו וטוענו: דר׳

[א] גמ' וכלבד שלא יפרום קלע ויעמיד את הספינה (אבל לד הוא ברשתות

יווני אלו יתדות הדרכין שאין טובלין ואמרינן עלה בתוספתא ואלו הן יתדות . הדרכים אלו שמהלכיו עליהן בימות הגשמים וה מתמעכין על הבגדים. והן . כגוז גימות מליאות מים יתדות כשהיו נקראין . הדרכין כך יש לעוברין ושביז להסתלק ולהלד בצידי (ל)דרכין שהן קצות השדות הסמוכות לדרך. מפסק הכרמים והשדות שאין שם דרך ואף על פי שמפסיד המקום שמהלך בו. אמר רב תנאים שהתנה יהושע אפילו בכבל נוהגין, ושמואל אמ׳ אפילו בחוצה לארץ. ואקשינן, התועה בין הכרמים דאוריתא היא

ואפילו אחד רואהו תועה חייב להחזירו, דתנו רבנן הרואה את חבירו שתועה בין הכרמים מפסג ועולה וכול׳. ותניא השבת גופו מנין תלמ׳ לומ׳ והשבותו לו. ופרקינן דאוריתא בי מצרי, אתא יהושע ותקין מפסג ועולה באמצע הכרם. (ומה) [ומת] מצוה קונה מקומו. ואקשינן, הא המוצא מת מוטל מפנהו לימין איסטרטא או לשמאל איסטרטא, שדה בור (ושדו) [ושדה] הצבור קורה נקופה: הראשים ההובר את הנובר את היהובר את היהובר אינו היהובר את היהובר היהובר היהובר היהובר את היהו עיר ספגהו לשדה בור וכול: ואוקימננה במוטל על המצר, דכיון שניתן לפנותו מפנהו לאיזה מקום שירצה, אצל זולתי זה מת מצוה קונה מקומו. ואקשינן, וליכא תקנות יהושע אלא אלו העשרה בלבד והא איכא חדא דהוצאת זבלין, ב' קוצץ סוכה של חבירו להציל נחילו. שלשה ששופר יינו ומציל דבש חבירו. ארבעה שמפרק עציו ונוטל. ואוקמינז. הני ביחידאיי

יהודה ודרבי ישמעאל יחידאי נינהו

וברייתא דעשרה תנאים סתמא היא:

ינשייים באור זוכות, אב. לא ברשת. מלא חבל חרם בדרום. פי׳ חבל של רשת. מר זוטרא חסידא שקל ואמר ליה לשמעיה זיל שדקיה, כולן ענין טיחה וסתימה. אי לאו יהודה בן נקוסא את גורית לשקך בגזירא דפרזלא. פי׳ הייתי מקשה לך עד שהייתי משבר שוקיך. ויש מפרשים כלי ברזל ממש כעניז ובמגזרות הברזל. מהלכיז בשבילי הרשות עד שתרד רביעה שנייה. פי׳ שביליז שהז ידש ממשים כל בזרל ממש בפנין במשחות הדבות מהלבין בשבלי זה שהו עו שנוד הבינה מפירה. פי שבילין שהן רשות לבני אדם, כלומר אינן מופקרין לרבים אל יש להן בעלין. אמר רב פמא השבילין שלנו אפי טלא קשי ליה ומשימה חלקלקות וכל שכן מטר. ויש אומ' מלשון ויפקדם בטלאים. ומסתלקין לצידי הדרכים מפני יתדות הדרכים. פיר׳ כגון השדות הסמוכות לדרך הרבים אם יתרבו בדרך יתדות הדרכים, שהן גץ יווני כדתנן במקוות פרק ט׳ וגץ

תורה אור השלם ו. וּמִמֶּגֶד תִּבוּאֹת שָׁמֶשׁ וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים: דברים לג יד

. וּלְנַפִּתָּלִי אָמֵר נַפִּתָּלִי 2. וּלְנַפִּתָּלִי אָמֵר נַפִּתָּלִי שבע רצון ומלא ברכת יי יָם וְדָרוֹם יְרְשָׁה:

י די וּסְעוּ לְכֶם וּבֹאוּ הַר הָאֲמֹרִי וְאֶל כָּל שְׁבַנְיוֹ בָּעַרְבָה בָהָר וּבַשְּׁפַלְה וּבָנָגַב וּבְחוֹף הִיִם אָרִץ הַיְּם אֶרֶץ הַבְּנְעֵנִי וְהַלְּבָנוֹן עַד הַנְּהָר הַגְּרֹל דברים א ז נהר פרת: ַוְאָם לֹא קָרוֹב אָחִיךְּ ַנְאֶטַפְּתוֹ אֶל תּוֹךְ בֵּיתֶרְ וְהָיֶה עִמְּךְ עַד דְּרִשׁ אָחִיךְ אֹתוֹ וְהֲשֵׁבֹתוֹ לוֹ: דברים כב ב

דברים כב ב 5. אַל תִּמְנֵע טוֹב מִבְּעָלְיו בִּהְיוֹת לְאֵל יִדְךְּ משלי ג כז לעשות:

הגהות הב"ח

(ה) גם' בכנענים ובפריזים (שלפניהס) תו"מ ונ"ב ס"א אין וה: (ב) רש"י ד"ה וכן אתה וכו' ונגב ועמה הס"ד ואח"כ מה"ד נגב ארץ: (ג) תום' ד"ה אין וכו' מישראל ובפ' כצ"ל יתיבת גרסינן נמחק: רו בא"ד העולם גרסי? כצ"ל ותיבת הבא נמחק:

הגהות הגר"א

ובמכמרות) תא"מ: רבינו חננאל (המשך)